

Chápu, že si asi chtěly zahrát všechny přítomné herečky, ale působivosti představení jako celku by pomohlo, kdyby hlavní ženu (když to bylo ze života ženy a ne žen) hrála jedna a táž herečka.

Amadis: Souborné dílo Williama Shakespeara

Když jsem přemýšlel, co o tomhle představení napsat, napadlo mě slovo "kašpařina". Vystoupit s tímhle polotovarem před lidí vyžaduje buďto velkou dávkou drzosti nebo nedostatek soudnosti. Scénář dává prostor k improvizacím a aktualizacím, čehož Amadis využívá jen sporadicky. Ve změnách kostýmů a postav se soubor přímo vyzívá, často však na úkor diváka. Na scénu přijde po značné prodlevě něco podobného, co jsme viděli před pár minutami.

A o čem to vlastně celé bylo? Zatímco třeba Divadlo v Dlouhé dalo tomuto představení jednotící téma rychlé doby fástfůdů a telešopingů, představení Amadisu je jen shluk skečů "čím blbější, tím lepší".

Lukáš Brychta ve své recenzi hodnotil pražské představení slovy: "Dochází zde k paradoxu: inscenace nás může odpuzovat, může se nám nelíbit, ale přitom nás bude bavit a rozesměje nás." Já bych to směrem k Amadisu modifikoval na: "Inscenace nás odpuzuje, nelíbí se nám, ale přesto se může stát, že někoho bude bavit a rozesměje ho."

SoLiTEater: Pochyby

Nepochybně nejlepší představení festivalu, a to po všech stránkách. Génus Libor Ulovec má dostatek sebereflexe a po mimořádném monodramatu Svou vlastní ženou (Charlotte), které jsme tu v jeho podání viděli před čtyřmi lety, nehodlal ustoupit z vysoko posazené laťky ani o píd', tak raději několik let hledal. A to, co našel, za to čekání stálo. Nejen pokud jde o text, ale i o představitelky dalších tří rolí. Nutno říct, že všichni čtyři byli herečky vynikající.

Herci svým typem dokonale odpovídali svým rolím a každým byt' nepatrným gestem vybrušovali hru k dokonalosti. Dokonce i Martha Coutin Caicedo (paní Mullerová), která vzhledem k malému rozsahu své role, na rozdíl od Andrey Jeřábkové (sestra Aloysius) a Lucie Koderové (sestra James), na cenu za herecký výkon nedosáhla, hrála neskutečně uvěřitelně. Libor dal kavalírsky svým kolegyním mnohem větší prostor než sám sobě, kdyby se však udělovala cena za režii, nemohla by ho minout.

Pavel Helan

je šoumen. Skvěle pracuje s publikem, reaguje na něj, sžívá se s ním a funguje to i naopak. Jeho písně jsou různorodé, nápadité, vtipné a příjemné. Krom toho, že diváky koncertu výborně bavil, naučil je, jak dělá pěnka, zasvětil je do tramvajové dopravy v Žabovřeskách nebo prozradil, že za úspěchem skupiny U2 je pouhý technický trik jedné efektové krabičky.

Jako třešničku na dortu nám kromě dvou imaginárních zpěváků s sebou přivezl i nečekaného hosta koncertu Richarda Müllera.

Navlnce: Pohádka od srdce

Nádherná scéna, stejně jako rekvizity a maňásci, se kterými se hraje. Příběh samotný má ale podstatné trhliny. Velký prostor je třeba věnován dopisu od draka a následnému odjezdu krále. Ten se nám už ale z výpravy nevrátí a ani drak už nám nenapíše. Že by král místo boje nakonec zůstal žít s drakem někde v ústraní? Nevíme, děti se po tom naštěstí neptají a rodiče taktně mlčí.